Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 821

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^κ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπ^ομενα ἡμῖν χειρό γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δσ ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ὡρισμέναι ἡμέραι — Μαρία Εὐστρατιάδου.—Σὲ μιὰ ποῦ πέανε καὶ στὸν Ἀμαρτωλό (ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτην Ζωὴν τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ). Σοφαὶ ἢ ὄχι ; (ὑπὸ Fammina.—Χωρὶς ὄνομα.—Ἡ κοινωνικὴ Οἰκία(ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Γυναικεῖοι συρμοί(ὑπὸ Παρισινῆς. Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιυλλίς. Ὁ Νέος Ραββί (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σήμερον ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἡμέραν. Αὐτὸ θὰ εἰπῆ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἔννοιαν, ὅτι κάθε κυρία, ἡ ὁποία ἔχει διάθεσιν νὰ βλέπῃ τὰς φίλας καὶ τὰς γνωστάς της, ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τὴν ἐλευθερίαν της, νὰ στολίσῃ μὲ ἄνθη τὴν αἴθουσαν ἢ τὰς αἰθούσας της, νὰ προμηθευθῇ γλυκίσματα, μπομπόνια καὶ κέϊκ καὶ νὰ δεχθῇ ἀντὶ ἐπισκεπτηρίων, ὅπως ἐγίνετο ἄλλοτε, κυρίας καὶ κυρίους.

Βεβαίως διὰ τὴν ἐποχήν μας, ὅπου αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι πλέον τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως ἦσαν ἄλλοτε, ὅπου ἡ ἡμέρα μοιράζεται μεταξὺ φροντίδων διὰ τὸ γεῦμα καὶ προμηθειῶν εἰς τὰ μαγαζειὰ καὶ μετάβασιν εἰς τῆς ραπτρίας καὶ συνοδείας τῶν παιδιῶν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ φιλανθρωπικῶν καθηκόντων καὶ περιπάτου καὶ προσκλήσεων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἡ ὑποδοχὴ ἡ καθημερινὴ τοῦ παρελθόντος δὲν ἔχει οὔτε τὸν τόπον της, οὔτε τὸν καιρόν της πλέον.

Ἡ συνήθεια τῶν μητέρων μας καὶ τῶν παλαιοτέρας ἀκόμη ἐποχῆς γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφοῦ ἀνεπαύοντο, ἔπειτα ἔπερναν τὸ ἐργόχειρόν των καὶ ἐπήγαιναν πότε εἰς τῆς μιᾶς φίλης των καὶ πότε εἰς τῆς ἄλλης νὰ περάσουν δύω τρεῖς ὥρας εὐχάριστα δὲν εἶναι πλέον ἐφαρμόσιμος σήμερον.

Τώρα ὅλαι ζῶμεν εἰς τὸν ἀτμὸν μὲ χίλια δυὸ μικροκαθήκοντα, μὲ ἀτελειώτους ἐργασίας καὶ φροντίδας, χωρίς, ἐννοεῖται, οὔτε νὰ πολυρράπτωμεν πλέον, οὔτε νὰ κεντῶμεν, οὔτε νὰ πλέκωμεν κάλτσες, ἀλλ' οὔτε νὰ βράζωμεν γλυκὰ καὶ νὰ κατασκευάζωμεν κωλουράκια. Χωρὶς νὰ κάμνωμεν ὅ,τι ἔκαμναν ἐκεῖναι καὶ μὲ προσωπικὸν ὑπηρετικὸν πολυπληθέστερον, κατορθώνομεν νὰ εἴμεθα τόσον πολυάσχολοι, ὥστε νὰ μὴν εὑρίσκωμεν καιρὸν ν' ἀναπνεύσωμεν.

Οἱ νέοι ὅροι τῆς ζωῆς, ἡ ὑγιεινή, ἡ ἐθιμοτυπία, αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις μᾶς ἐπιβάλλουν νὰ ζῶμεν περισσότερον διὰ τὸν ἑαυτόν μας, διὰ τὰ παιδιά μας, διὰ τοὺς ἰδικούς μας παρὰ διὰ τοὺς ξένους. Ἔπειτα σήμερον ὁ κύκλος τῶν φίλων, τῶν ξένων, τῶν μεθ' ὧν συναναστρεφόμεθα ἔγινε πολὺ εὐρύτερος, καὶ πολὺ συχνὰ συμβαίνει νὰ χαιρετώμεθα εἰς τὸν δρόμον μὲ ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων δὲν ἐνθυμούμεθα οὔτε τὸ ὄνομα.

Δὲν ἐσύμφερε λοιπὸν νὰ ἔχωμεν τὸ σπῖτί μας ἀνοικτὸν κάθε ἡμέραν εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν ξένον κόσμον. Καὶ ἐσκέφθημεν φυσικά, ὅπως καὶ ἄλλοι λαοὶ ἀρχαιότεροί μας εἰς τὸν πολιτισμόν, νὰ ὁρίσωμεν μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος διὰ νὰ δεχώμεθα. Τὰ jours fixes τῶν Γάλλων, ὡς τόσαι ἄλλαι γαλλικαὶ συνήθειαι ἐνεκλιματίσθησαν καὶ παρ' ἡμῖν, ἀρχικῶς εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις, βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὰς μεσαίας καὶ ὀλίγον παρὰ κάτω ἀκόμη.

Ἀλλ' ὅ,τι δὲν μεταδίδεται, δὲν μεταφυτεύεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ διδαχθῇ μὲ κανένα τρόπον, εἶναι ὁ τρόπος τῆς ὑποδοχῆς, εἶναι ἡ ζωηρότης καὶ ἡ εὐθυμία καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ συνομιλία ἡ ἐπαγωγὸς καὶ ἡ χαριτωμένη, ἡ ὁποία τὰς ὑποδοχὰς τῶν ἐκεῖ μεταβάλλει εἰς παράδεισον. Ἐνῶ αἱ ἐδῶ ὑποδοχαί, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων μετρημένων εἰς τὰ δά-

κτυλα,εἶναι ἂν ὄχι κόλασις βεβαίως ὅμως ἓν εἶδος καθαρτηρίου βασανιστικοῦ καὶ ἀπαισίου.

Καὶ πρῶτον εἰς τὰ δύω τρίτα τῶν σπιτιῶν ὅπου δέχονται, οἱ κύριοι λάμπουν διὰ τῆς ἀπουσίας των. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι, ὅπως μία συντροφιὰ ἀποκλειστικῶς ἀνδρῶν εἶναι ἄχαρις καὶ μονότονος, ἀπαράλλακτα καὶ μία συγκέντρωσις κυριῶν καταντᾶ ψυχρά, ἀνούσιος, κουραστική.Ἔπειτα, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡ τέχνη τῆς ὁμιλίας εἶναι, κατὰ τὸ πολύ, ἐξ ἴσου ἐλάχιστα γνωστὴ εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ τόπου μας. Πολὺ θὰ ἐδυσκολεύετό τις νὰ πιστεύσῃ, ἐὰν ἔκρινεν ἀπὸ τὰς συγχρόνους αἰθούσας τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι ὑπάρχει τίποτε κοινὸν μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ τῶν σημερινῶν. Τὸ πνεῦμα τὸ λεπτόν, τὸ σπινθηροβόλον, ἡ δηκτικὴ εὐφυΐα, ἡ διαλεκτικὴ χάρις, τὸ Ἀττικὸν ἅλας, ὅλα αὐτὰ εἶναι προϊόντα, τῶν ὁποίων φαίνεται τόση ἔγεινε χρῆσις καὶ κατάχρησις τότε, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ πλέον τίποτε καὶ δι' ἡμᾶς. Χωρὶς ἡ σημερινή μας κοινωνία νὰ στερεῖται πνεύματος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτε τὸ βαρὺ εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς, ὅμως εἰς μίαν αἴθουσαν ὑποδοχῆς ὅλοι σχεδὸν χάνουν τὴν εὐθυμίαν των, ὅλοι προσλαμβάνουν ὕφος μελαγχολικόν,διὰ νάμὴν εἴπω μαρτυρικόν,ὅλοι χάνουν πᾶσαν φυσικὴν διάθεσιν πρὸς ὁμιλίαν, ὅλοι γίνονται κατηφεῖς, σπληνικοί, μειδιῶντες ποῦ καί που ἠλιθίως καί, διὰ νὰ περάσουν τὴν ὥραν, καταπίνοντες φλιτζάνια τσάϊ χωρὶς νὰ διψοῦν καὶ ἀκούοντες ἐπαναλαμβανομένην στερεοτύπως ἀπὸ τὴν οἰκοδέσποιναν τὴν κοινοτυπίαν τοῦ καιροῦ, τοῦ κρύου, τῆς ὑγείας καὶ ὅλης τῆς ἀνουσίας καὶ τυπικῆς φρασεολογίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἰξεύρουν τὶ νὰ εἰποῦν.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὡρισμένως αἱ περισσότεραι Ἑλληνίδες τοῦ κόσμου καὶ τῶν σαλονιῶν δὲν εἰξεύρουν τί νὰ εἰποῦν, ἂν ὄχι καὶ οἱ Ἕλληνες κύριοι ἐπίσης. Ἡ πολιτική, εἴτε ἡ ἐσωτερική, εἴτε ἡ διεθνὴς δὲν τὰς ἐνδιαφέρει πολύ, ὅταν δὲν θίγῃ τὰ ἰδιαίτερά των συμφέροντα, ἀλλ' οὔτε παρακολουθοῦν τὰς φάσεις της ἀμερολήπτως κἄπως, ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ συνάψουν συνομιλίαν εὐάρεστον, τερπνήν, ἐνδιαφέρουσαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ἡ φιλολογία εἶναι ἐπίσης δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, θέμα νεκρόν. Ἡ ἰδική μας τοὺς εἶναι ἄγνωστος, διότι δὲν καταδέχονται νὰ διαβάζουν Ἑλληνικὰ ἢ δὲν εἰξεύρουν ἂν ὑπάρχουν γράφοντες Ἕλληνες. Ἡ ξένη φιλολογία! Καὶ αὐτή, μεθ' ὅσα καὶ ἂν διαβάζουν ξένα βιβλία, δὲν ἠμποροῦν νὰ ὁμιλήσουν ἐπ' αὐτῶν, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγνοοῦν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, τὸν ὁποῖον διαβάζουν. Δὲν ἀκολουθοῦν ποτὲ εἰς τὰς μελέτας των ἕνα συγγραφέα συστηματικῶς, δὲν θέλουν νὰ κοπιάσουν διὰ νὰ ἐννοήσουν ἔργα δυσκολώτερα καὶ ὡραιότερα, ἀλλ' οὔτε διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν διέπουσαν κάθε ἔργον ἰδέαν. Τὸ θέατρον, ἐπειδὴ τώρα εἶναι Ἑλληνικόν, ἐπειδὴ οἱ ἠθοποιοὶ λέγονται Φὶρστ καὶ Μέγγουλας καὶ ὄχι Κοκλὲν καὶ Sylvain, θεωροῦν ἀνάξιον λόγου νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ αὐτούς.

Τί μένει λοιπὸν νὰ λεχθῇ εἰς τὰς ἀτυχεῖς αὐτὰς ὑποδοχάς ; Τί μένει νὰ συζητηθῇ ; Ἡ μόδα, τὰ ὡραῖα φορέματα, τὸ ὑπηρετικὸν ζήτημα ! Ὅλα αὐτὰ εἶναι θέματα κουραστικὰ καὶ ἐξηντλημένα. Μένει νὰ κακολογήσουν τὸν πλησίον. Ἀλλ' ὁ πλησίον αὐτὸς θὰ κάμῃ ἀφεύκτως τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶναι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι μεταξύ των καὶ ὅλοι εἶναι ἐπιφυλακτικοί, ὑπὸ φόβου μὴ, ὁμιλοῦντες δι' ἀπόντας, δυσαρεστήσουν παρόντας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς αἱ ὡρισμέναι ἡμέραι ἀντὶ νὰ εἶναι μέσον κοινωνικῶν δεσμῶν εὐχαρίστων καὶ νὰ συντελοῦν εἰς συγκεντρώσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐπαγωγὸν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος, καὶ νὰ διαθέτουν εἰς μίαν εὐχάριστον ψυχαγωγίαν, κατήντησαν μάστιξ κοινωνική, τὴν ὁποίαν οἱ μὲν ἄνδρες ἀποφεύγουν, προτιμῶντες τὸ χαρτοπαίγνιον εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ καφενεῖα, αἱ δὲ γυναῖκες ὑφίστανται ἀκόμη μαρτυρικῶς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουν περισσοτέραν ἀντοχὴν καὶ γενναιότητα εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν κάθε εἴδους μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐθιμοτυπία τὰς ὑποβάλλει.

ΜΑΡΙΑ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Ἓν ὄνομα γνωστόν, μία μορφὴ συμπαθής, μία ὕπαρξις συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωήν, ὄχι μόνον διὰ τῶν ὡραίων καὶ στοργικῶν δεσμῶν τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσίν της ἡ Μαρία Εὐστρατιάδου ἀπέθανεν αἰφνιδίως προχθές.

Τὴν ὑγείαν τῆς ἀτυχοῦς κυρίας ὑπέσκαπτε πρὸ πολλοῦ νόσος ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι χωρὶς οὐδένα νὰ παρουσιάζουν κίνδυνον καὶ οὐδεμίαν ἀνησυχίαν, ἐνεδρεύουν ὑπούλως καὶ φέρουν αἰφνιδίως τὸ βαρὺ καὶ ἀνεπανόρθωτον τέλος.

Ἡ Μαρία Εὐστρατιαδου ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν, ἡ ἱστορία τῆς βραχείας ζωῆς τῶν ὁποίων συνοψίζεται εἰς μίαν μεγάλην καὶ ἄδολον οἰκογενειακὴν ἀγάπην καὶ εἰς μίαν δύναμιν ἐνεργητικότητος καὶ εὐφυοῦς δράσεως διὰ πᾶν καλόν.

Καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ δὲν ἠρκεῖτο νὰ ἐπιζητῇ μόνον εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν, ὡς δὲν ἠρκεῖτο νὰ μοιράζῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς στοργῆς της εἰς τὰ ἴδια μόνον τέκνα καὶ εἰς τὸν ἀγαπητόν της σύζυγον. Κατ' ἐξοχὴν φίλαλλος εἶχε λάβει ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, εἰς τμῆμα τῆς ὁποίας καὶ ὑπῆρξεν ἔφορος. Ἐκεῖ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῇ οἰκοκυρικῇ, ἐν τῇ μερίμνῃ της τῇ μητρικῇ ὑπὲρ τῶν νεαρῶν μαθητριῶν, τῶν προετοιμαζομένων διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἶχεν ἀναδείξει ὅλην της τὴν εὐφυᾶ διοικητικὴν ἱκανότητα, ὅλους τοὺς θησαυροὺς πνεύματος κατ' ἐξοχὴν πρακτικοῦ, ἰδιοφυΐας ἐξ ἐκείνων,αἱ ὁποῖαι προορίζονται νὰ διακριθοῦν εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἀγῶνα καὶ νὰ συνεισφέρουν πολλὰ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν δυστυχῶν.

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου της διέκοψε τὰ μαθήματα τοῦ τμήματός της, καὶ συνελθὸν ἐκτάκτως ἀπεφάσισε:

Νὰ διαβιβάσῃ ψήφισμα συλλυπητήριον εἰς τὸν βαρυπενθοῦντα σύζυγον.

Νὰ καταθέσῃ ἐπὶ τῆς σωροῦ της στέφανον ἐξ ἀνθέων, κατασκευασθέντων ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς.

Νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐκφοράν της μετὰ τῆς Διευθυντρίας καὶ τῶν μαθητριῶν τοῦ τμήματός της.

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Μ. Μ.

Ζωοῦλα ἐσύ, ποῦ σ' ἔσβυσε τὸ φύσημα τοῦ Χάρου
Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἁπαλῶν ὀνείρων τῆς αὐγῆς,
Στὴ σκαλιστὴ δὲ δύναμαι λαμπράδα τοῦ μαρμάρου
Νὰ σ' ἀναστήσω ἀθάνατη, φτωχὸς τραγουδιστής.
Ὦ σωπασμένη μουσική, ποῦ ἡ μνήμη δὲ μπορεῖ μου
Νὰ θυμηθῇ τὸν ἦχό σου καὶ νὰ τὸν ξαναπῇ,
Γι' αὐτὸ μὲ κάτι πιὸ βαθὺ τὴ δένεις τὴν ψυχή μου,
Ἐσὺ ἀτραγούδιστη κ' ἐσὺ ἀζωγράφιστη πνοή.
Σὰ μακρινὸ ξημέρωμα χάραξες μέσ' στὸ νοῦ μου,
Πολὺ γλυκό, πολὺ δειλό, πολὺ διαβατικό.
Μιὰ μέρα ἀπάνω ἀπὸ τάγνὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ μου
Ἀνθοῦ χαμόγελο ἔσκυψες καὶ χάϊδεμ' ἀγαθό.
Καὶ κάτι μέσα μου ἄφησες ξανθὸ σὰν κεχριμπάρι,
Καὶ πέρασες ἀγύριστη. Καὶ τώρα στὴ βραδιά,
Ποῦ ἀργὰ ἀνεβαίνει μέσα μου, τὴν ὄψη σου ἔχει πάρει
Τῶν γαλανῶν παραμυθιῶν ἡ ἄϋλη ξωτικιά.

ΣΤΟΝ ΑΜΑΡΤΩΛΟ

Ἀμαρτωλέ, ἡ μητέρα σου δὲ σοῦ 'δωκε τὸ γάλα
Ποῦ κάνει ρόδα μάγουλα καὶ κάστρα λεβεντιές.
Κρῖμα τὸ κάθε βύζασμα κι' ἀρρώστια ἡ κάθε στάλα,
Μέσα σου ἀρχαῖες ξαναζῆς πανάθλιες ζωές.
Κακίες προγόνων ἄγνωρων, καὶ ὁρμὲς θηρίων πατέρων,
Τριγυριστάδες αἰώνιοι, πρὶν ὑψωθοῦν στὸ φῶς,
Καὶ γίνουν σὰ γλυκόγελα καὶ σὰ γαλάζια αἰθέρων,
Κονέψανε στὰ σπλάχνα σου, βασανιστάδων λαός.
Ὅμως μιὰ μέρα σοῦ ἔδωκεν, ἁμαρτωλέ, ἡ μητέρα
Τὸ τίμιο τᾶγιο κόνισμα καὶ τὸ θαματουργὸ
Γιὰ νὰ τὸ πᾶς προσκύνημα τῆς ἐκκλησιᾶς ποῦ πέρα
Γιορτάζει, φέγγει ὁλάνοιχτη, γιομάτη ἀπὸ λαό.
Καὶ τράβηξες· καὶ φύλαγε στὸ δρόμο νὰ περάσῃς
Ἡ πόρνη ἡ γλυκοαίματη, καὶ πῆρέ σου τὸ νοῦ,
Κι ἀνοίγοντας τὰ χέρια σου γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃς
Ἔρριξες τᾶγιο κόνισμα στὰ σάπια τοῦ αὐλακιοῦ.
Κι χισε ἀμέσως ἄρχισε, κι ἄρχισε τὸ σαράκι,
Ἑ ἕρμος ἐκεῖ σωριάζεσαι καὶ τρέμεις καὶ βογγᾶς
Νεκρότερος κι ἀπὸ νεκρὸ ποῦ τόνε τρώει κοράκι,
Κι ἀναγαλλιάζει κατὰ σὲ κλιτὸς ὁ Σατανᾶς.
Τὸ βλέπεις· καὶ ἀγωνίζεσαι κακόσορτον ἀγῶνα,
Τὰ χέρια ἁπλώνεις, ἄρρωστε, στὰ σάπια τοῦ αὐλακιοῦ,
Καὶ ἀποκοτᾶς παράκληση στὴ μολεμένη εἰκόνα,
Καὶ ἡ δίψα πάντα καίγει σε τοῦ ἀκάθαρτου φιλιοῦ.

(Ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτην Ζωὴν τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ).

ΣΟΦΑΙ Η ΟΧΙ;

Μία πολὺ περίεργος φιλολογικὴ συζήτησις διεξήχθη κατὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου εἰς Παρισίους. Ἡ συζήτησις ὑπὸ τύπον διαλέξεως ἔγινεν εἰς τὴν Γεωργικὴν αἴθουσαν τῆς Γαλλίας. Δύω ῥήτορες ἐκ τῶν διακρινομένων διὰ τὸ ὡραῖον ὕφος των καὶ τὴν ἰσχυρὰν διαλογικήν των, ὡμίλησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐκφράσαντες δύω ἐντελῶς ἀντιθέτους γνώμας. Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα ἦτο μεγάλου ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς γυναῖκας, πλῆθος κυριῶν παρέστη εἰς τὴν ὡραίαν καὶ πρωτότυπον αὐτὴν συζήτησιν.

Ἀντίπαλοι ἦσαν οἱ κ. κ. Nozière καὶ Franc—Nohain καὶ θέμα πρὸς συζήτησιν ἡ γυναικεία ἀνατροφή. Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτος ὁ κ. Nozière, ὁ ὁποῖος ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς τελείας πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς γυναικός, εἰς ἣν ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον σοφὴ καὶ καλλιτέχνις. Ὁ ῥήτωρ ἐσυμβόλισε τὸ σύστημα τῆς ἀνατροφῆς, ἧς ἐτάχθη συνήγορος μὲ μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον δημοτικῶν ἡρωΐδων τοῦ κλασικοῦ θεάτρου : μὲ τὴν *Ἀρμάνδαν τῶν Σοφῶν Γυναικῶν*, τὴν Ἀρμάνδαν, τὴν *πολύτιμον* Ἀρμάνδαν, ἥτις ἔχει ἀνοικτὴν φιλολογικὴν αἴθουσαν, συγκινεῖται μὲ τὰ σονέτα τοῦ Trissotin, γράφει στίχους καὶ ἐπιβάλλει ἑαυτὴν ὡς κριτὴν τῆς αἰσθητικῆς τῆς ἐποχῆς της.

Ὁ Μολιέρος, λέγει ὁ κ. Nozière, ἐσυκοφάντησε τὴν Ἀρμάνδαν καὶ τὰς σοφὰς γυναῖκας, καὶ τὰς precieuses ἀκόμη. Καὶ εἰς τοῦτο, κυρίαι μου, ἐπικαλοῦμαι τὴν ὑπεράσπισίν σας. Εἰξεύρετε βεβαίως ποία ἦτο ἡ γαλλικὴ κοινωνία εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ XVII αἰῶνος ;

Ἡ Αὐλὴ ἔδιδεν εἰς ὅλα τὸν τόνον, καὶ ὁ τόνος αὐτὸς ἦτο κάθε ἄλλο παρὰ καλός. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναῖκας ἦτο χυδαία καὶ κυνική....Εὑρέθησαν λοιπὸν ἐπὶ τέλους γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ ἀποτροπιάζωνται τὰ ἔθιμα αὐτά. Γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐκουράσθησαν νὰ ζοῦν μετὰ μεθύσων καὶ κτηνῶν. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν περὶ μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν κ. de Rambouillet καὶ αὐταὶ ἔγειναν αἱ διάσημοι précieuses. Αὐταὶ κατώρθωσαν νὰ ἐνθυμήσουν εἰς τοὺς Γάλλους τοῦ 17ου αἰῶνος, ὅτι ἡ γυναῖκα ὤφειλε νὰ εἶναι σεβαστή. Καὶ τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον ἔδωκαν ἦτο τόσον καλόν, ὥστε ἔκτοτε δὲν ἐλησμονήθη.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ μία τοιαύτη ἐπανάστασις ἐχρειάζοντο γυναῖκες, ἔχουσαι πίστιν εἰς τὴν σοβαρότητα τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς των, ἐχρειάζοντο πνεύματα δυνατά, ἔστω καὶ ὀλίγον ἐξημμένα. Καὶ τὰ πνεύματα αὐτὰ εὑρέθησαν. Ἴσως εἰς μερικὰ πράγματα καὶ ἰδίως εἰς τὰ ζητήματα τῆς αἰσθητικῆς ἐπλανήθησαν, ἀλλ' οἱ τολμηροὶ κάμνουν συχνὰ λάθη.

Ἡ Ἀρμάνδα, ὁ τύπος αὐτὸς τῆς precieuse, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ γράμματα, διὰ τὰς ἐπιστήμας, διὰ τὴν φιλοσοφίαν. Καὶ οἱ ἐγκυκλοπαιδικοὶ τοῦ XVIII αἰῶνος συναθροίζονται περὶ τὰς θυγατέρας τῆς Ἀρμάνδας, αἱ ὁποῖαι κληρονομοῦν τὰς μητρικὰς ἰδέας. Πρὸς ὑποδοχὴν δὲ τῶν συγγραφέων καὶ φιλοσόφων ἡ Precieuse ἐδημιούργησε τὸν γαλλικὸν οἶκον μὲ τὰς φημισθείσας τόσον αἰθούσας του. Μεθ' ὅσα λοιπὸν καὶ ἂν λέγῃ ὁ Μολιέρος εἰς τὰς Ἀρμάνδας τῆς ἐπο-

χῆς ὀφείλεται ὁ νεώτερος γαλλικὸς οἶκος.

Ἡ Ἀρμάνδα ἔχει λοιπὸν τὴν τριπλῆν ἀξίαν τοῦ ὅτι ἐπέβαλεν εἰς τὴν Γαλλικὴν κοινωνίαν τὴν καλὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ἀβρότητα τῶν τρόπων, ὅτι ἀνέπτυξε τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ καὶ ὅτι ἐδημιούργησε τὴν οἰκίαν, τὴν πλέον κοσμικὴν καὶ ἐν ταὐτῷ τὴν ζωὴν τὴν πλέον οἰκογενειακήν. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ τέλος ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς ἀστοὺς τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ πρὸς τὰς τέχνας.

Ἀντιμέτωπον τῆς Ἀρμάνδας ὁ κ. Noziére μᾶς παρουσιάζει τὴν εἰκόνα μιᾶς οἰκοκυρᾶς, ἐχθρᾶς τῆς σκόνης καὶ τῆς ἀκαταστασίας, ἡ ὁποία καταγίνεται διαρκῶς εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ἀσχολεῖται μὲ τὰ παιδιά της, κρατεῖ βιβλία λ)σμῶν, ἐργάζεται εἰς χειροτεχνήματα καὶ ἐπὶ τέλους παίζει καὶ πιάνο.

Λοιπὸν ἰδοὺ μία γυναῖκα σχεδὸν τελεία, ἀφοῦ εἶναι οἰκονόμος, φρόνιμη, ἔξυπνη, ἴσως καὶ φιλάνθρωπος. Καὶ ὅμως, φεῦ ! ἡ χαρὰ λείπει ἀπὸ τὸ σπῖτι της, διότι λείπει ἡ ἔμπνευσις, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ θεία φαντασία !...»

Ὁ κ. Franc—Nohain ἔλαβε τότε τὸν λόγον, συνήγορος αὐτὸς τύπου ἀντιθέτου τῆς Ἀρμάνδας, τύπου συμβολίζοντος τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἀστῶν, τοῦ τύπου τῆς Ἐρριέττας, ἡρωΐδος καὶ αὐτῆς τῶν Precieuses. Ἀλλ' ἡ πολεμικὴ ἀρχίζει. Ὁ δεύτερος ρήτωρ δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὴν Ἀρμάνδαν, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὁ προλαλήσας τῆς ἀφιερόνει, ὡς μεταρρυθμιστρίας τῶν ἠθῶν καὶ προδρόμου τῆς νεωτέρας ζωῆς.

Ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, εἶπεν ὁ κ. Franc—Nohain, ὅτι μεταξὺ Ἀρμάνδας καὶ Ἐρριέττας, ἡ τελευταία μᾶλλον πλησιάζει πρὸς τὴν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας. Καὶ ὅσον ὀλιγώτερον τὰ κορίτσιά μας σήμερον σκοτίζονται διὰ τὰς αἰσθηματικότητας καὶ τὰς μωρολογίας τῆς Ἀρμάνδας, τόσον ὁ τύπος τῆς Ἐρριέτας εἶναι ὁ ἴδιος τότε καὶ τώρα, εὔχαρις, ἐλαφρός, πνευματώδης, διότι ἡ Ἐρριέττα ἔχει καρδίαν γαλλικήν, ἔχει τὴν καλλαισθησίαν τῆς φυλῆς της, εἶναι εὔθυμος καὶ εἰλικρινὴς καὶ μὲ ὡραῖον χαρακτῆρα.

Μία σωστὴ Γαλλίς, ἀγαπητέ μου Nozière, ὅπως ἀκριβῶς δὲν εἴξευραν νὰ εἶναι αἱ precieuses σας, διότι ἐξ ἰδιοσυγκρασίας αἱ Γαλλίδες δὲν εἶναι σχολαστικαί. Ἡ Γαλλὶς αἰσθάνεται τόσον πολὺ τὸ γελοῖον, ὥστε ἡ σχολαστικότης εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα ξένης ἐπιδράσεως. Καὶ εἶναι ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία, ἡ ὁποία ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀρμάνδας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἂν καὶ σήμερον ὑπάρχουν Ἀρμάνδαι, αἰτία εἶναι ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Nietzche καὶ τῆς Σκανδιναυικῆς φιλολογίας. Ἡ Γαλλὶς τῆς παραδόσεως εἶναι πάντοτε ἀντίθετος πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς αὐτούς.

Ὅπως δήποτε ἡ Ἐρριέττα εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἡ γυναῖκα τῆς τάξεως, ἣν ὁ Noziére εἰρωνεύετο πρὸ ὀλίγου. Διότι ἐπὶ τέλους τί ἔχετε νὰ τῆς μεμφθῆτε ; ὅτι φροντίζει διὰ τὸ σπῖτι της, εἰς τὸ ὁποῖον φυσικὰ θὰ ἀποτυπώσῃ κάτι ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν της. Ὅτι θὰ κανονίσῃ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ μὲ τάξιν, ὅτι καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν της αὐτὴν ἔχει μέτρον . . .

Καὶ ἀποστρέφεσθε τὴν ἤρεμον εὐτυχίαν, ἀγαπητέ μου Nozière. Βλασφημεῖτε τὰ μειδιάματα καὶ τὰς γλυκείας συγκινήσεις τῆς Ἐρριέττης, διότι ζητεῖτε εἰς τὸν γάμον τὴν φαντασίαν....Ὦ ! αἱ εὐφάνταστοι σύζυγοι !...

Φοβεῖσθε ὅτι θὰ ἐπανεύρετε πάντοτε τὴν Ἐρριέτταν, μειδιῶσαν καὶ ἥσυχον ὑπὸ τὴν λάμπαν τῆς αἰθούσης ! Καὶ τί θὰ εἴπετε ὅταν δὲν θὰ ἐπανεύρετε πλέον τὴν Ἀρμάνδαν ;

Παρίσιοι Femina

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἐνῷ ὁ μικρόκοσμος τῶν παιδιῶν ἔτρωγε γλυκὰ καὶ ἔπινε σοκολάτας καὶ ἐρρακάνιζε κουφέτα μὲ ὄρεξιν, ἡ ὁποία ἀνησυχοῦσε τοὺς μεγάλους, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὰς περιποιήσεις τῆς Καίτης, τῆς ἀδελφῆς τῆς κ. Δήμου καὶ ἄλλων συγγενῶν κυριῶν, ἡ οἰκοδέσποινα κατεγίνετο μέσα νὰ μεταφέρῃ ἕνα μεγάλο πανέρι παιγνίδια εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνδρός της, ὅπου ἦτο τοποθετημένον τὸ Δένδρον.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀνάπτῃ τὰ κεράκια τοῦ Δένδρου, ὅταν αἴφνης εὑρέθη ἐμπρός της, διασχίσασα τὴν αἴθουσαν μὲ ἓν φροῦ-φροῦ μεταξωτῶν καὶ μὲ ἓν μοσχοβόλημα ideal μία νέα κυρία, νόστιμη, ζωηρά, θορυβώδης, ἡ ὁποία τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν κατεφίλησε καὶ εἰς τὰ δύω μάγουλα.

— Καϋμένη, ἄργησα λιγάκι, μὰ εἶχα δύω ἄλλας προσκλήσεις σήμερα καὶ ἐπίτηδες ἄφησα τὴν ἰδικήν σου τελευταίαν, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ μείνω περισσότερο. Ὡραῖο τὸ Δενδράκι σου ! χαριτωμένο ! Αὐτὴ ἡ ἰδέα τῶν ἀληθινῶν λουλουδιῶν ἔξοχος ! Καὶ δῶρα, τί ὡραῖα δῶρα, εἶπε βλέπουσα τὸ καλαμάρι καὶ τὰ ἀσημένια καντιλέρια. Αὐτὰ εἶναι βέβαια γιὰ τὸ μεγάλο *μωρό !* Ἀγάπες ! φαντάσου ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς χρόνου ζωή !

Ἡ κ. Δήμου ἤκουε τὴν φίλην της νὰ λέγῃ, νὰ φλυαρῇ, χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ μίαν λέξιν. Ὅταν τῆς ὡμίλησε γιὰ τὴν ἀγάπην της πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἠσθάνθη ἕνα πόνον ὡς νὰ τῆς ἔσφιγγαν τὴν καρδιὰ καὶ τὰ 'μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα.

Μὲ τρόπον ὅμως ἐκατάπιε τὰ δάκρυά της, χωρὶς ἄλλως τε νὰ τὴν ἀντιληφθῇ ἡ φίλη της, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ φλυαρῇ, καὶ νὰ προσέχῃ μᾶλλον εἰς ὅ,τι ἔλεγεν αὐτή, παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἡ κ. Ροζὰ ἦτο συμμαθήτρια τῆς κ. Δήμου καὶ κατὰ συνέπειαν παιδική της φίλη. Ὑπανδρευμένη πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μὲ ἕνα Γάλλον ἀρχαιολόγον, τὸν κ. Ροζά, ἔζη μίαν ζωὴν πλανώδιον, πότε εἰς τὰς Ἀθήνας, πότε εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ πότε εἰς τὸ Παρίσι. Μὲ τὴν ζωὴν αὐτὴν ἡ κ. Ροζὰ ἦτο ἐνθουσιασμένη. Πρῶτον διότι δὲν εἶχε σπῖτι καὶ ἦτο ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους τοῦ νοικοκυριοῦ. Ἔπειτα διότι ἐταξείδευε συχνά, καὶ ἐτρελλαίνετο νὰ ταξειδεύῃ, καὶ ἀκόμη διότι ἐνῷ ἐπήγαινε παντοῦ καὶ εἰς τὸν ἐπίσημον καὶ εἰς τὸν μὴ ἐπίσημον κόσμον, δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη οὔτε νὰ δέχεται, οὔτε νὰ δίδῃ συναναστροφάς.

Ὅταν ἔμεναν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐζοῦσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν «Ξένων» ὅπου εἶχαν δύω δωμάτια ὕπνου καὶ ἓν γραφεῖον διὰ τὸν κ. Ροζά, ἄνθρωπον τακτικόν, μεθοδικόν,

ἀκριβῶς μὲ χαρακτῆρα ἀντίθετον ἐντελῶς πρὸς τὸν τῆς γυναικός του. Τοῦτο δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ζοῦν καλά, καὶ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ κ. Ροζὰ ἐκανόνισε τὴν ζωήν των μὲ τρόπον, ὥστε νὰ ἀποφεύγουν κάθε σύγκρουσιν, ἡ ὁποία θὰ προήρχετο ἀπὸ τὰς ἀντιθέσεις τοῦ χαρακτῆρός των. «Πάω νὰ ἀπασχολήσω λιγάκι τὸν κόσμον σου, ὡς ποῦ νὰ ἑτοιμάσῃς ὅλα ἐδῶ, εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὴν φίλην της, καὶ πραγματικῶς ἀφοῦ ἐγέμισε τὸ μικρὸν δωμάτιον μὲ τὴν εὔθυμον φλυαρίαν της, ἔκαμε τὸν γῦρόν της εἰς τὸ κόκκινο σαλόνι, σκορπίζουσα χαιρετισμοὺς καὶ μειδιάματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, χαϊδεύουσα ἐδῶ ἕνα ξανθὸ παιδικὸ κεφαλάκι καὶ ἐκεῖ ἀνταλλάσσουσα μίαν εὐφυολογίαν μὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστάς της.

Ἡ τουαλέττα της, πκρισινὴ ἐντελῶς, —τὴν εἶχε φέρει πρὸ μηνὸς ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, —προσέδιδε πολλὴν χάριν εἰς ὅλον τὸ εἶναί της καὶ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς ὅλων τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι παρευρίσκοντο ἐκεῖ. Χωρὶς νὰ εἶναι ὡραία, ἐφαίνετο ἡ ὡραιοτέρα ὅλων καὶ ὅταν ἐπέταξε τὰ γάντια της ἐπάνω εἰς τὸ πιάνο καὶ ἐκάθισε νὰ παίξῃ κάτι, ὅλαι καὶ ὅλοι τὴν ἐπεριτριγύριζαν, ὄχι διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν μετρίαν μουσικήν της, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν θαυμάζουν καὶ νὰ τὴν περιεργάζωνται.

Ἡ οἰκοδέσποινα εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῆ. Κανεὶς σχεδὸν δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τόσην ὥραν τώρα τὴν ἀπουσίαν της, τόσον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἦτο ὁ ἰδικός της χαρακτὴρ ἀπὸ τὸν τῆς φίλης της. Δειλή, σεμνή, μετριόφρων, φυσικὰ μικροκαμωμένη καὶ διόλου ἐπιδεικτική, ἂν καὶ πολὺ εὔμορφη, ἡ κ. Δήμου ἐπερνοῦσε τὴν ζωήν της ἀπαρατήρητος. Καὶ ὡς μαθήτρια εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὡς κόρη ἔπειτα καὶ μεγαλητέρα ἀδελφὴ καὶ ὡς σύζυγος καὶ οἰκοδέσποινα τώρα, πάντοτε ἦτο ὡς νὰ μὴν ἦτο καὶ πάντοτε ἐλησμονεῖτο.

Τὸ ἠσθάνετο, τὸ ἔβλεπε καὶ ἐνῷ εἶχε πολλὰ χαρίσματα καὶ πολλὰς ἀρετάς, ὅμως εἶχε χάσει πᾶσαν αὐτοπεποίθησιν, καὶ ἐλησμόνει σχεδὸν καὶ αὐτὴ τὸν ἑαυτόν της, ὅπως τὴν ἐλησμόνουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅπου μόνη, μέσα εἰς τόσον κόσμον, τὸν ὁποῖον ἡ φιλοξενία της καὶ ἡ ἀγάπη της πρὸς τοὺς ἄλλους εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὸ σπῖτι της, κατεγίνετο νὰ ἀνάπτῃ τὰ κεράκια τοῦ Δένδρου, ἐνθυμήθη τὴν ἐποχὴν ὅπου μαθήτρια ἐσωτερικὴ εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν ἐπήγαινεν αὐτὴ καὶ ἄναπτε τὰ κεριὰ τοῦ ἁλταρίου τῆς Καπέλλας τοῦ Σχολείου, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς λειτουργίας. Τότε ἦτο βεβαίως εὐτυχὴς καὶ ἡ μόνωσις ἐκείνη τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας, ἦτο τὸ μόνον μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσκέπτετο, ὅτι ὤφειλε νὰ ἔχῃ προσκολλήσει τὴν ζωήν της. Ἐκεῖ, διὰ τὴν λατρείαν τοῦ καλοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅλων τῶν πτωχῶν καὶ δυστυχῶν ἀδελφῶν του, ἠσθάνετο ὅτι ἦτο γεννημένη. Μοναχὴ δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην θάρρους καὶ τόλμης διὰ νὰ διεκδικήσῃ καὶ αὐτὴ ὀλίγην προσοχὴν καὶ ὀλίγον ἐνδιαφέρον καὶ ὀλίγην συμπάθειαν εἰς τὴν ζωήν. Τὰ κεράκια ἐτρεμόσβυναν ἐμπρός της καὶ ἔγερναν ἐπάνω εἰς τὰ χλωρὰ καὶ βελονωτὰ φύλλα τοῦ Δένδρου, καὶ ὠχριοῦσαν μέσα εἰς τὰς λάμψεις τῶν χρυσῶν ἄστρων καὶ τῶν ἀργυρῶν ταινιῶν καὶ τῶν πολυχρώμων ἀνθέων καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ τῆς ἔδιδαν τὸν τύπον τοῦ ἰδικοῦ της προορισμοῦ εἰς τὴν ζωήν. Ὅπως αὐτὰ θὰ ἐξώδευε καὶ αὐτὴ σιγά, σιγὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς ζωῆς της καὶ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης της διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ἀγάπην ἄλλων καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν των. Ἀλλ' ὅπως διὰ αὐτὰ ἠσθάνετο ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ εὑρεθῇ καὶ δι' αὐτὴν ἕνα χέρι φιλάνθρωπον, τὸ ὁποῖον νὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν ψυχήν της ὀλίγον φῶς, τόσον ἀκριβῶς μόνον ὅσον ἐχρειάζετο διὰ νὰ ζωογονηθῇ καὶ ἡ ἰδική της ζωὴ καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸ θάλπος τῆς συμπαθείας τὸ ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐντελῶς ἄγνωστον καὶ ξένον.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν της Τὸ Δένδρον ἔλαμπε τώρα κατάφωτον καὶ γύρω, γύρω ἐσκορπίζετο τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν μενεξέδων ἑνωμένον μὲ τὸ ὀξὺ καὶ δυνατὸν τῶν ζουμπουλιῶν, τὰ ὁποῖα ζωηρά, φρέσκα μακρόμισχα ἐπέβαλλαν μὲ κάποιαν αὐθάδειαν τὴν λεπτότητα καὶ χάριν τῆς ἐμμορφιᾶς των· ἄνθη προνομιοῦχα καὶ αὐτὰ ἐσκέπτετο ἡ κ. Δήμου, ὅπως ἡ φίλη της κ. Ροζὰ καὶ ἡ ἄγνωστος κυρία, ἡ ὁποία τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὑρίσκετο μὲ τὸν ἄνδρα της.

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν ἡ κ. Δήμου ἐπτέναζε. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἀφεθῇ πάλιν εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις, ἄνοιξε διάπλαστα τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ τὰ μικρά, τὰ μόνα ποῦ εἶχαν προσέξει εἰς τὴν ἀπουσίαν της καὶ εἶχαν ὑποπτευθῆ ὅτι ἐκεῖ ἦτο καὶ ἀνέμεναν ἀνυπόμονα τὴν ἐμφάνισίν της, ὥρμησαν μέσα μὲ ἀναφωνήματα χαρᾶς, θαυμασμοῦ, ἱκανοποιήσεως.

Αἱ μητέρες κατ' ἀνάγκην ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὸν περὶ τὴν κ. Ροζὰ κύκλον, διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ αὐταὶ τὸ Δένδρον καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μικρῶν, τὰ ὁποῖα εἶχαν σχηματίσει πυκνὸν κύκλον περὶ αὐτό.

Ἡ κ. Ροζὰ εὑρέθη διὰ μίαν στιγμὴν μόνη. Ἐσηκώθη, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἐδιόρθωσε τὸ καπέλλο της καὶ ἀπὸ μακρὰν ἔβλεπε τὴν οἰκοδέσποιναν, περιτριγυρισμένην ἀπὸ τὰ παιδάκια καὶ μοιράζουσαν τὰ δῶρα της. Λουλούδια διὰ τοὺς μεγάλους καὶ παιγνίδια γιὰ τὰ μικρά, ἐσκέφθη. Καὶ ἔπειτα ὡς ὁμιλοῦσα μόνη της, εἶπε κάπως δυνατότερα : Καϋμένη Ἑλένη ! Τί καλή, ἀλλὰ καὶ τί insignifiante ποῦ εἶσαι !

Ἕνας κύριος μέσης ἡλικίας τὴν ἐπλησίασε· εἶχεν ἕνα μικρὸ μπουκετάκι ἀπὸ μενεξέδες εἰς τὸ χέρι του. Δὲν σᾶς τὸ προσφέρω, τῆς εἶπε Εἶναι πολὺ ἀσήμαντα γιὰ σᾶς τὰ λουλούδια αὐτά.

Ἡ κ. Ροζὰ ἐδάγκασε τὰ χείλη. Εἶχε φοβηθῆ μήπως ὁ κύριος Φίλας ἤκουσε τὰ τελευταῖα λόγιά της.

Ἀλλ' εἶναι τὰ ὡραιότερα ἄνθη τοῦ κόσμου, ἀπήντησεν.

Ὄχι, μόνον τὰ συμπαθητικώτερα, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε ἀνάγκην συμπαθειῶν. Ἔχετε πάρα πολλάς, χαριτωμένη ὅπως εἶσθε. Καὶ τὴν ἐπλησίασε μὲ τὸ πρόσωπον λάμπον ἀπὸ θαυμασμόν.

Αἴ ! αἴ ! ἡ γυναίκα σου σὲ προσέχει, τοῦ εἶπεν ἕνας νέος ἀξιωματικός, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὴν γωνίαν μιᾶς θύρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε ξεκολλήσει ἀφότου ἦλθεν.

Ἡ κ. Ροζὰ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν

καὶ ἐξέσπασεν εἰς ἠχηρὰ γέλοια. Εἶσθε ὁ φύλαξ τῆς ἀρετῆς του καὶ ὁ συνήγορος τῆς συζύγου του ; ἠρώτησε. Μὰ ἀφήσετέ τον ἐπὶ τέλους νὰ διακόψῃ αὐτὴν τὴν φρικτὴν ἀφασίαν ὅλων σας. Εἶμαι τώρα μιὰ ὥρα ἐδῶ καὶ ὅλοι σεῖς οἱ νέοι κύριοι, εἶσθε καρφωμένοι εἰς τὴς πόρτες 'σὰν φρουροὶ τάξεως.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν ἔβλεπε βλακωδῶς, χωρὶς νὰ εὑρίσκῃ τί νὰ ἀπαντήσῃ. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκούσει τὰ λόγια τῆς κ. Ροζὰ, ἐπλησίασαν. Ἕνας κοντούτσικος ξανθός, σπανός, ἐστερέωσε τὸ μονόκλ εἰς τὸ ἕνα 'μάτι του, ἐφαναριώτισε μὲ τὸ ἄλλο, ἐξερόβηξε καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε : Ἔχετε δίκηο. 'Αφήσαμεν νὰ περάσῃ τόση ὥρα, χωρὶς νὰ σᾶς προσέξωμεν.

Εἶσθε αὐθάδης, εἶπεν ἡ κ. Ροζὰ καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν μικρὸν κύκλον τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχησαν νὰ τὴν κακολογοῦν. 'Επλησίασε τὸν γέροντα κ. Μηνᾶν, ὁ ὁποῖος εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὴν μεγάλην καρέκλαν τοῦ γραφείου καὶ ἐβοήθει τὴν κόρην του εἰς τὸ μοίρασμα τῶν παιγνιδιῶν. Καὶ ἐμένα κανένα παιγνιδάκι, Κύριε Μηνᾶ ;

Ὁ γέρων πῆρε ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ ἀγαλματάκι τοῦ μωροῦ, ὅπου ἐγελοῦσε καὶ ἄπλωνε τὰ χεράκιά του καὶ τῆς τὸ προσέφερε. Νὰ τί σᾶς χρειάζετε γιὰ νὰ κάμετε καὶ σεῖς σπῖτι καὶ νὰ ἀφήσετε τὰ ταξείδια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, αὐτὸ νὰ τὸ δώσετε εἰς τὴν 'Ελένην, ποῦ θὰ τὸ θέλῃ καὶ θὰ τὸ ἐπιθυμῇ.

—'Αφοῦ δὲν τὸ θέλει ἡ κυρία, δόσε μου το ἐμένα τὸ μωρὸ αὐτό, εἶπεν ἡ μικρὰ ἐγγονὴ τοῦ κ. Μηνᾶ, μὲ τὰ μαῦρα 'μάτια καὶ τὴς ξανθὲς μποῦκλες. Θὰ τὸ κάμω παιδί μου καὶ θὰ τ' ἀγαπῶ τόσο, μὰ τόσο. Καὶ ἡ μικροῦλα ἄνοιξε τὰ δυὸ χεράκιά της, τὰ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ εἶπε : ὡς τὸν οὐρανό.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

— Δὲν εἶνε ἐκ τῶν μὴ ἐντίμων ὁ ἐξαναγκάσας με λόγος, εἶπεν ὁ Λάζαρος ἀποφασιστικῶς. 'Αποφεύγω ὅμως νὰ σοὶ τὸν εἴπω· πολὺ ὀλίγην προσοχὴν ἤθελες δώσει εἰς τὸν λόγον αὐτόν.

— 'Αναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Ἄννας μετ' εἰρωνείας, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ὅλον ὅ,τι ἔχῃς νὰ εἴπῃς πρὸς ἀπολογίαν σου ;

— 'Επίτρεψόν μοι, τοῦ λέγει ὁ Λάζαρος μετὰ πολλῆς εὐγενείας, ἐπίτρεψόν μοι νὰ ὑπάγω δι' ἕνα ἱερὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἤθελες σεβασθῆ καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἐὰν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου, ἕως ἐπάνω εἰς τὸν ναόν Θὰ διέλθω τὴν δίοδον αὐτὴν μόνος, χωρὶς νὰ ἀνταμίξῃς ἄλλον εἰς τὰ βήματά μου, καὶ σοῦ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι ἐπιστρέφω ἀμέσως, καὶ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου διὰ τὰ περαιτέρω.

— Λόγος τιμῆς ἀνθρώπου τοῦ εἴδους σου εἶνε ἐλεεινὴ ἐγγύησις, εἶπεν ὁ Ἄννας ἠρῶς. Δυσκόλως βέβαια θέλεις πιστεύσει καὶ μετ' ἐκπλήξεως θέλεις ἀκούσει ὅτι σοὶ τὸ ἀρνοῦμαι ἐπιμόνως.

— Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου τὴν στιγμὴν ταύτην· τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαζαρος ὑποκλινόμενος εὐγενῶς καὶ μὲ σταθερότητα λόγου, ἔφριττεν ὅμως καὶ εἶχε χρῶμα νεκροῦ, συλλογιζόμενος τὴν Ζαχάραν, ἔτρεμε, μὴ γνωρίζων τὸ ἀποβησόμενον, μὴ τὸν ἐκλάβῃ ἐκεῖνος ὡς ἀπατεῶνα, ὡς προδότην μὴ φυλάξαντα τὴν ὑπόσχεσίν του. 'Επεκράτησε σιγὴ μεταξὺ τῶν δύο.

— Εἶπον ὅτι εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σου, ἐπανέλαβεν ὁ Λάζαρος.

— Τῆς ἐποίας θέλω κάμει χρῆσιν, εἶπεν ὁ Ἄννας ψυχρῶς.

'Εμπρός, φύλακες !

— 'Οποιουδήποτε εἴδους σπουδαιότητα καὶ ἂν ἔχῃ ὁ καλέσας σε ἐδῶ λόγος, Κύριε πρώην ἀρχιτέκτον μου, ἀξίζει βέβαια τὴν τιμωρίαν ἥτις τὸν περιμένει. Νομίζεις, ἐφώναξεν αἴφνης ἐν ὀργῇ, ἀφίνων κατὰ μέρος τὸ προσωπεῖον τῆς ἀπαθείας τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε, νομίζεις, ἄθλιε, ὅτι ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὸν πραγματικὸν λόγον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ; Νομίζεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι παλίμπαις γέρων, τυφλὸς καὶ ἀδιάφορος διὰ τὸν οἶκόν του ; Νομίζεις, ὅτι ἐγὼ δὲν ἤθελον ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἀγχίνοιαν ὅπως ἀνακαλύψω, ὅτι κανένα ἄλλον λόγον δὲν εἶχες διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς συνεντεύξεως ; Νομίζεις λοιπόν, ἐκραύγασε φρενήρης, ὅτι ἐγὼ εἰς ἐσὲ δὲν ἀναγνωρίζω, ἀλῆτα Φαρισαῖε, τὸν πλάνον, τὸν διαστροφέα τῆς θυγατρός τοῦ ἀρχιερέως τῆς Σιών ;

— Τὸν πλάνον, τὸν διαστροφέα τῆς θυγατρός σου ; Τί ἐννοεῖς ;

— Τοῦτο μόνον ὄχι, μὰ τὸ φοβερὸν ὄνομα τοῦ 'Ιεχωβᾶ, ἐφώναξεν ὁ Λάζαρος μὲ φωνὴν περιπαθῆ· διασύρεις τὸ ὄνομα μιᾶς ἀθῶας ἁγνῆς σεβαστῆς κόρης τόσον ἀπερισκέπτως ;

'Αλλ' ὁ ἀρχιερεὺς ἐσιώπα· ἔνευσεν εἰς τοὺς φύλακας νὰ ἐξέλθουν καὶ ἐρρίφθη καὶ ὁ ἴδιος ἔξω τοῦ ὑπογείου θόλου. Τότε ἀκούει ὁ Λάζαρος πρὸς μεγάλην του ἀπελπισίαν νὰ κλείωνται ἡ πρώτη καὶ δευτέρα θύρα ἐρμητικῶς· λέξεις τινὲς εἰρωνικαὶ φθάνουν εἰς τὴν ἀκοήν του, καὶ οὐδὲν πλέον· ἀπεμακρύνθησαν. Καὶ αὐτὸς εὑρίσκετο μόνος ἀλλ' ὄχι δὲν ἦτο μόνος ἦτο κλεισμένος ἐκεῖ μετὰ τῆς Ζαχάρας.

Προχωρεῖ ψαύων ἐν τῷ σκότει τοὺς τοίχους. Φωνάζει μὲ ἀγωνίαν θανάτου : Ζαχάρα ! Οὐδεμία ἀπάντησις. Ποῦ εἶσαι, ἀγαπητή μου ;

'Εξακολουθεῖ τὴν ἐν τῷ σκότει πορείαν· προσκόπτει εἰς τὴν στροφὴν τοῦ τοίχου· κύψας ψαύει κατὰ γῆς καὶ συναντᾶ τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν εὑρίσκει ψυχράν, παγετώδη· φέρει αὐτὴν εἰς τὰ πυρέσσοντα χείλη του 'Η κόρη ἦτο ἀναίσθητος.

'Η κόρη στενάζει αἴφνης ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖ.

Ὁ Λάζαρος ἐννόησεν ὅτι δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρόν· ἔπρεπε νὰ τὴν φέρῃ εἰς καθαρὸν ἀέρα, εἰς θέσιν ἀσφαλῆ. Τὴν λαμβάνει εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν φέρει πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ ναοῦ, ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερον.

— Ἡ διὰ τῆς βίας, ἢ δωροδοκῶν τοὺς λευΐτας πρέπει νὰ τὴν βγάλω ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, ἔλεγε μονολογῶν, ὡς φάσμα περιπατοῦν ἐν νεκρικῇ σιγῇ τάφων.

'Η κίνησις, ὁ ψυχρὸς πάντοτε, ἀλλὰ καλλίτερος τῆς ἀνόδου ἀὴρ ἔφερε τὴν Ζαχάραν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

— Ποῦ εἶμαι ; Ποῦ εἴμεθα Λάζαρε ; Τί εἶνε ἐδῶ τάφος;

— Ὄχι ἀγαπητή, φεύγομεν· βαδίζομεν πρὸς τὸν ναόν. Δός μοι τώρα τὸ χέρι σου· τὸ ἔδαφος εἶνε ὀλισθηρόν, ἀλλὰ μὴν φοβεῖσαι διόλου.

— 'Ακούω τὸν θόρυβον νεροῦ, μήπως εἶνε ὁ ποταμὸς τοῦ θανάτου ; ὅπως λέγουν!

— Τίποτε λατρευτή μου· ἐδῶ ἐπάνω ρέει τὸ νερόν, ἀλλὰ τὸ μέρος ὅπου περιπατοῦμεν εἶναι ἀκίνδυνον.

'Επροχώρουν ἐν βίᾳ· εἶχαν φθάσει σχεδὸν τὴν πρώτην θύραν, ὅτε ἡ Ζαχάρα λέγει ἔντρομος : ἀλλὰ δὲν ἀκούῃς, τὴν ροὴν τοῦ νεροῦ ἐδῶ πλησίον ;

Ὁ Λάζαρος πράγματι εἶχεν ἀκούσει, ἀλλ' ἐγκαρδιώνων τὴν κόρην τῆς λέγει: Μὴ φοβεῖσαι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἔξοδον. 'Επισπεύδουν τὸ βῆμα, ἀλλὰ τρόμος καὶ ἀγωνία θανάτου τὸν κατέλαβεν, ὅταν εὑρῆκε τὴν θύραν κλεισμένην. Κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπαθείας διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ. 'Αλλ' ἦτο κλεισμένη διὰ μοχλῶν σιδηρῶν.

'Η λεπτὴ τῆς κόρης ἀκοὴ ἐντούτοις δὲν ἔσφαλλε. Οἱ πόδες τοῦ Λαζάρου εὑρίσκοντο ἤδη εἰς τὸ νερόν· τὰ σανδάλιά του ἦσαν κατάβρεκτα. Κατὰ τὸν ὑπολογισμόν του εὑρίσκοντο εἴκοσι πόδας εἰς τὸ βάθος ὑπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος τῶν Τυροποιῶν.

Τὸ νερὸν ὑψοῦτο καταπληκτικῶς· ἠκούετο ρέον ἐκ διαφόρων διευθύνσεων. Τώρα μόλις ἀρχίζει νὰ διέρχεται μία ἀμυδρὰ λάμψις τὸν ἐγκέφαλόν του ὡς ἀστραπή: μήπως εἶνε ἐκδίκησις τοῦ Ἄννα; ὅπως τὸν ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἅπαξ διὰ παντός! 'Αλλὰ τότε νομίζει ὅτι ἡ κόρη του δὲν εὑρίσκεται ἐκεῖ μαζῆ του. Ὤ, συμφορά! Λάζαρε, πνιγόμεθα, εἶπεν ἡ Ζαχάρα· καὶ ἀπὸ τὴν πλευράν αὐτὴν μᾶς ἔρχεται νερόν. Καὶ τῷ ὄντι· τὸ ὕδωρ ἀνήρχετο ὑπὲρ τὰ γόνατά των πλέον, ὑψούμενον ὀλονέν. Δοκιμάζουν νὰ φύγουν, ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγουν καὶ ποῦ νὰ κατευθύνουν τὸ βῆμα εἰς τὸ φοβερὸν σκότος καὶ τὰ κυμαινόμενα κύματα; ! Ὁ Λάζαρος κρατεῖ τὴν Ζαχάραν ἀπὸ τὴν μέσην, ὅπως τὴν ὑποστηρίξῃ. Εἰς μίαν προεξοχὴν ἑνὸς τοίχου προσκόπτει ὁ ἴδιος καὶ πίπτει ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ὡς ἔπεσεν ἔμεινε. 'Η Ζαχάρα τὸν ἐξέλαβεν ἤδη νεκρόν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο μόνον λιπόθυμος· εἶχε χάσει τὰς αἰσθήσεις. Ρήξασα μεγάλην φωνὴν πόνου γονατίζει πλησίον του καὶ ἀναμένει μετὰ καρτερίας τὸν θάνατον. Τὸ νερὸν ἔφθανε τώρα σχεδὸν τὸν λαιμόν της.

'Εν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἐξέβαλλε κραυγὰς γοερὰς, κλαίουσα τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε πράγματι νεκρόν. 'Αλλ' αἴφνης ἀπαντῶσα εἰς μίαν ἐνδόμυχον φωνὴν λέγει : 'Ιδοὺ εὐκαιρία διὰ τὸν Ναζωραῖον· ἂν τῷ ὄντι εἶνε ὡς ὁ Λάζαρος τὸν ἐξελάμβανε, ἂς φανῇ ἐδῶ ἡ θεότης καὶ δύναμίς του. Ἂς μᾶς σώσῃ ἐκ τοῦ φρικώδους θανάτου, τὸν ὁποῖον ἀποθνήσκομεν, ἀδιάφορον διὰ ποίου μέσου.

'Η ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς στηριγομένη κεφαλὴ τοῦ λιποψυχοῦντος νέου ἐκυνήθη ὀλίγον· κᾶτι τι ἐπρόσφεραν τὰ χείλη, ἀλλὰ μὲ τόσην ἀτονίαν, ὥστε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ οὐδεμίαν λέξιν. Ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς, πληροφορηθεῖσα ὅτι ζῇ εἰσέτι, ὕψωσε τὴν κεφαλήν του ὅσον καλλίτερα ἠδύνατο, καὶ κύπτουσα τὴν ἰδικήν της προσεπάθει ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγε.

«Διδάσκαλε, ἐψιθύριζεν ὁ λιπόψυχος καὶ πνιγόμενος, Κύριε καὶ Διδάσκαλε, συγχώρησόν με, σῶσον τὴν κόρην αὐτήν, εἰσάκουσόν μου, ἐγὼ σ' ἠγάπησα πάντοτε, δὲν σ' ἠρνήθην ποτέ !

'Η Ζαχάρα ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἐστέναξε βαθὺν στεναγμὸν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν· ἀλλ' ἐνταυτῷ παρατηρεῖ ὅτι τὸ νερὸν δὲν ἐξηκολούθει ὑψούμενον, ἀπ' ἐναντίας ἠλαττοῦτο ὀλονέν τώρα. 'Εκβάλλει φωνὴν ἐλπίδος, φωνὴν παρήγορον : Λάζαρε, μὴν σὲ θανατώνει ἡ λύπη· ἐπάνελθε εἰς τὴν ζωήν· τὸ νερὸν καταβαίνει, τὸ νερὸν ὀλιγοστεύει!

Τῇ ἀληθείᾳ ἡ θάλασσα, ἥτις εἶχε σχηματισθῆ κατήρχετο ὡς εἰς καταβόθρας. Εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν φαίνεται καὶ μία δᾷς, φωτίζουσα τὸν ὑπόγειον θόλον, καὶ βλέπει ἡ Ζαχάρα ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῆς τὴν μορφὴν τοῦ πατρός της, μὲ ἔκφρασιν προξενοῦσαν φόβον καὶ οἶκτον, μὲ χαρακτηριστικὰ ἠλλοιωμένα. 'Αλλά τί συνέβη ; πῶς ὅλα αὐτά;

Ὅταν ἀνεκαλύφθη παρὰ τοῦ πατρὸς ἡ συνέντευξις, ἡ Ρεβέκκα διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὴν κόρην τῶν φοβερῶν ἐπακολούθων καὶ ἑαυτὴν συνάμα βεβαίου θανάτου, ἡ ζωή της ἐκρέματο, ὡς καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δούλων, ἐξ ἑνὸς νεύματος τοῦ ἀρχιερέως, διέψευσε τὸ γεγονός, λέγουσα, ὅτι ἡ κόρη ἔλειπεν εἰς τῆς ἀδελφῆς της.

'Αλλὰ τὰ πράγματα εἶχον λάβει ὅλως διόλου ἄλλην τροπήν· πεισθεὶς δὲ ὁ Ἄννας ἐκ τῆς ἐν τῷ ὑπογείῳ θόλῳ ἐπισκέψεώς του ὅτι ὁ Λάζαρος εὑρίσκετο μόνος καὶ πνιγόμενος ὑπὸ ὀργῆς καὶ μίσους, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπογείου θόλου ἔξοδόν του διέταξε τοὺς λευΐτας νὰ κλείσωσι τὰς ἐξόδους, ν' ἀνοίξωσι τὰς δεξαμενὰς τοῦ ναοῦ, διοχετεύοντες τὸ νερὸν εἰς τὸν ὑπόγειον θόλον.

'Αλλ' ὅταν ἡ Ρεβέκκα ἤκουσε τὴν φρικώδη εἴδησιν, τρέχει ἀσθμαίνουσα πρὸ τοῦ ἀρχιερέως, ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας του καὶ φωνάζει, ὑψοῦσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν : Δέσποτα ! 'Αρχιερεῦ Ἄννα, μετὰ τοῦ Λαζάρου πνίγει τὴν θυγατέρα σου, τὴν λατρευτὴν Ζαχάραν, τὸ φίλτατόν σου τέκνον !

Φεῦ! τὴν ἀπελπισίαν τοῦ πατρὸς ὅταν ἤκουσε τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν! Τρέχει καὶ ὁ ἴδιος τώρα μὲ ἀλλοιωθεῖσαν ὄψιν καὶ φωνάζει ὅλαις δυνάμεσι εἰς τοὺς λευΐτας : Κλείσατε τὰ νερά.

('Ακολουθεῖ).

Καὶ πραγματικῶς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἀρετὰς ἔχουν ὡς ἀρχὴν αἱ μεγαλόψυχοι κυρίαι αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἡ βαρώνη 'Ανδρέου Πιεράρδ καὶ ἡ κυρία Roger Jaurdain.

Τὸ ἔργον ἔχει ἐγκαθιδρυθῆ ὄπισθεν τῆς Μοντμάρτης, εἰς μίαν μικρὰν σκοτεινὴν ὁδόν, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα νέας οἰκίας, μᾶλλον πτωχικῆς.

Κυρίαι τινὲς τοῦ κόσμου ἀπὸ ἐκείνας ὅπου τὸ διωργάνωσαν κατοικοῦν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν· αὐταὶ εἶναι αἱ *Μόνιμοι*, ἄλλαι αἱ *Βοηθοί*, περνοῦν ἐκεῖ τὰς ἐλευθέρας ὥρας των. Ὅλαι μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους των καὶ τὰ θέλγητρά των, κατέκτησαν τὰς συμπαθείας τῆς γειτονιᾶς, καὶ μὲ τὴν καλοσύνην τους ἐσκλάβωσαν ὅλους.

Τὰ παιδάκια πρῶτα ἔμαθαν τὸν δρόμον τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ ἱδρύματος· μετὰ τὸ σχολεῖον εἰς τὰς τέσσαρας κάθε βράδυ, ἔρχονται ἐκεῖ διὰ νὰ ἑτοιμάσουν καὶ μάθουν τὰ μαθήματά των ἀντὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ἔρημον κατοικίαν των· διότι οἱ γονεῖς ἀπουσιάζουν εἰς τὰς ἐργασίας τους, πηγαίνουν ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκουν εὐρύχωρα δωμάτια καὶ καλὰ θερμασμένα.

Μετὰ τὰ παιδία ἦλθαν αἱ μητέρες εἰς τὴν «Κοινωνικὴν Οἰκίαν»· κατ' ἀρχὰς ἔκαμνον ἁπλᾶς ἐπισκέψεις, ἔπειτα πολὺ συχνὰ ἐδέχθηκαν τὰς κυρίας καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἡ γεννηθεῖσα φιλία ἔγεινε αἰτία τῶν ἑβδομαδιαίων συναθροίσεων τῶν ἐπωνομασθεισῶν «ἡ Γυναικεία ἐργασία», κατὰ τὰς ὁποίας πενῆντα κυρίαι τοῦ καλοῦ κόσμου, ἐργάτιδες καὶ νοικοκυράδες, ῥάπτουν, κόπτουν καὶ δοκιμάζουν, ἐνῷ συνομιλοῦν συγχρόνως.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἀπογευματινῶν αὐτῶν αἱ προλήψεις καταπίπτουν, διδασκαλίαι καὶ πληροφορίαι χρήσιμοι ἀνταλλάσσονται.

Πέντε φορὰς τὴν ἑβδομάδα εἰς τὴν γωνίαν τῆς γειτονικῆς ὁδοῦ, μέσα εἰς ἕνα μαγαζὶ νεοβαμμένον καὶ καθαρόν, γνωστὸς ἰατρὸς τῶν Παρισίων βοηθούμενος ἀπὸ τὰς *Μονίμους*, βλέπει τοὺς φίλους τῆς «Κοινωνικῆς Οἰκίας».

Τὰ συγγενῆ ζητήματα μὲ τὴν ἐργασίαν εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν περισσότερον τὰς ἱδρυτρίας τοῦ ἔργου, ὥστε ἔκαμαν καὶ πωλητήριον τῶν ἔργων τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν.

'Αλλ' ἡ «Κοινωνικὴ Οἰκία», ἂν καὶ πολλαπλασιάζει

τοὺς κλάδους της, μένει πάντοτε πιστὴ εἰς τὸν ἀρχικὸν σκοπόν της: νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους καλλιτέρους, κάμνουσα αὐτοὺς εὐτυχεστέρους. Καὶ τὸ σύστημα αὐτὸ εἰς τὴν πρᾶξιν ἀρχίζει νὰ δίδῃ καρπούς· θὰ εἶνε γόνιμον, καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἔχῃ τὴν δόξαν ὅτι συνέτεινε εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου διὰ τῆς βελτιώσεως τοῦ λαοῦ.

ΝΕΟΣ ΣΥΡΜΟΣ

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν γίνονται πολλοὶ γάμοι ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ νυμφικὰ φορέματα.

Τὰ νυμφικὰ φορέματα εἶνε θαυμασίας τελειότητος καὶ ἁπλᾶ συγχρόνως· μάλιστα ἁπλᾶ, χωρὶς ἐκτάκτους ἰδιοτροπίας καὶ χωρὶς ὑπερβολάς, ἀκολουθοῦν ἁπλῶς τὸν συρμὸν τῆς ἡμέρας.

Τὸ μεταξωτὸ Liberty τὸ μαλακὸ μένει πάντοτε τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον προτιμᾶται διὰ τὴν περίστασιν. Αἱ φοῦσται σχεδὸν ὅλαι μονοκόματοι μὲ ἕνα φραμπαλὰ κάτω ἀπὸ ταντέλλα καὶ ἀπὸ μουσουλίνα μεταξωτὴ μὲ πολὺ μικρὰ μπουκέτα κατὰ διαστήματα· ὁ μποῦστος μὲ σοῦρες εἶνε μυτερὸς ἐμπρός· τὰ μανίκια πολὺ φουσκοτὰ ἐπάνω πηγαίνουν στενεύοντα πρὸς τὰ κάτω, καὶ συχνὰ τὸ χαριτωμένον fichu Μαρία Ἀντουανέττα τελειώνει τὸ ἁπλοῦν αὐτὸ φόρεμα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κομψὸν τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία εἶνε εἰς τὴν ποιότητα τῶν ταντελλῶν ὅπου τὸ στολίζουν.

Ἡ γυρλάντα συνηθίζεται πολὺ μικρὰ καὶ πολλὲς φορὲς εἶνε μόνον δύο μπουκετάκια τὰ ὁποῖα κρατοῦν τὸ πέλλον, τὸ μπουκέτο τοῦ μπούστου δὲν εἶνε ἐπίσης μεγάλο καὶ τελειώνει εἰς ἕνα λεπτὸν κλάδον ἀπὸ μικρὰ φυλλαράκια καὶ μπουμπούκια.

Ὅσον τὸ φόρεμα τῆς νύμφης εἶνε ἁπλοῦν, τόσον ἀπεναντίας τὰ φορέματα τῶν μητέρων γίνονται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πλουσιώτερα καὶ πολυτελέστερα. Τὸ κλασικὸν βελουδένιο φόρεμα ἐγκατελείφθη καὶ αἱ σημεριναὶ μητέρες, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε νέαι, δὲ ἔχουν καμμίαν διάθεσιν νὰ φανοῦν γρηᾶ διότι ἔχουν κόρην νὰ ὑπανδρεύσουν, φοροῦν φορέματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ καὶ τὰ στολίζουν μὲ ὡραῖα καὶ πολύτιμα ἄνθη, φυσικὰ ἢ τεχνητά.

Ὁ ἀγγλικὸς συρμὸς νὰ ἐνδύωνται ὁμοιόμορφα οἱ παράνυμφοι, δὲν ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἄλλαι ἐκλέγουν λευκὴν τσόχαν διὰ τὸ φόρεμά των, τὸ ὁποῖον ἔχει φούσταν ὅλην πλισέ, ἕνα μεγάλο corselet ἀπὸ τὸ ὁποῖον βγαίνει ποκαμισάκι ἀπὸ ταντέλλα guipure ἢ ἄλλο λεπτὸ ὕφασμα. Ἄλλαι προτιμοῦν ταφτὰ μὲ ἄνθη, πάντοτε ἀνοικτοῦ χρώματος, τριανταφυλλί, γαλάζιο, κίτρινο πολὺ ἀνοικτό, μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται πολὺ ὡραῖα φορέματα καὶ γαρνίρονται μὲ μουσουλίναν μεταξωτήν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Σ Χ. Πόρτ-Σαΐτ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἐντὸς φύλλου. — Καν Ε. Λ. Ναύπακτον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Πῶς θέλετε νὰ ἐκδοθῇ τὸ Νέον Συμβόλαιον, ἀφοῦ δὲν ἐκαλύφθησαν ἀκόμη τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως τῆς Χειραφετημένης καὶ τῆς Μαγίσσης; Οταν ἐκδοθῇ θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλω. — Καν Ἐρ. Χ. Ναύπακτον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Καν Ἀγ. Μ. Χίον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Κον Σ. Κ. Πόρτ-Σαΐδ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Δα Μ. Π. Χαλκίδα. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Δα Μ. Στ. Σύρον, κ. Θ. Α. Μπρίντεζι, κ. Ελ. Κ. Π. Πάτρας, κ. Ἀγγ. Ν. Ν. Κραϊόβαν, κ. Κ. Γ. Σέριφον, κ. Μ. Π. Εὐ. Κισσόν, κ. Ρ. Κ. Στ. Κύμην, κ. Ἰσμ. Ε. Α. Κουκούλη Ζαγόρ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Δ. Κ. Ἀργοστόλιον Ἐλήφθησαν τῇ 9ῃ Ἰαν. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Καν Σ. Δ. Λάρισσαν. Ἐλήφθησαν καὶ τῶν δύω ἐτῶν. Εὐχαριστίας. — Καν Π. Β. Α. Πύργον. Οὐδέποτε ἐλήφθη τι σχετικόν. Συνδρομή σας ἐλήφθη Εὐχαριστίας. — Δα Π. Α. Κλ. Στυλίδα. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. — Καν Αἰκ. Μ. Ἀθήνας. Εἰς ἕνα χορὸν ποτὲ μία κόρη ἔχουσα ἐδῶ γονεῖς δὲν πηγαίνει, συνοδευομένη ἀπὸ ξένους. Εἰς μικρὰς συναναστροφὰς φιλικὰς μάλιστα. — Καν Εἰ. Ρ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Δα Ἰφ. Π. Chibin-el-Com. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Καν Μ. Α. Πειραιᾶ. Ἀλλὰ σᾶς ἀπήντησα πρὸ πολλοῦ ὅτι ἐλήφθησαν. Τὰς σχετικὰς ἀποδ. θὰ λάβουν ὅλαι αἱ προπληρώσασαι ἐντὸς τῶν φύλλων των. Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ περὶ τὰ μέσα μηνὸς Φεβρουαρίου, χάριν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδρομητῶν μας.

Καν Ε. Δ. Μεταξάτα. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας — Καν Π. Α. Βάρναν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίαι. Βεβαίως, ἀλλὰ τὸ 1904 λήγει τὴν 8ην Μαρτίου, δηλ. μετὰ ἕνα περίπου μῆνα. Δα Αἰμ. Ἰγ. Πάτρας. Ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐμενεῖς κρίσεις. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε ἐντὸς τοῦ φύλλου. Καν Μ. Γ. Ἀρ. Σπάρτην. Ἀλλ' εἴχετε ἐγγραφῆ εἰς Γύθειον, παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ. Καὶ δὲν εἰδοποιήσατε ὅτι ἠλλάξατε διεύθυνσιν. — Καν Μ. Β. Πύργον. Ἀλλὰ σᾶς ἔγραψα ὅτι ἐλήφθη. — Καν Εἰ. Ι. Χ. Ναύπακτον. Ἀπ' ἐδῶ τὰ φύλλα στέλλονται τακτικώτατα. Ἀλλ' εἰξεύρετε τὰ ταχυδρομικά μας γάλλα. Ἐὰν σᾶς λείπουν φύλλα, γράψετέ μου τοὺς ἀριθμοὺς καὶ θὰ σᾶς σταλοῦν. — Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐλήφθησαν ὅλα. Εὐχαριστίας. Δα Εὐ. Φ. Χίον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. — Δα Ε. Μ Ι Καλαφάτ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας — Καν Α. Δ. Κ. Ἅγιον Γεώργιον Βόλου. Εἴσθε ἤδη συνδρομήτρια καὶ μὲ τὸ ἀπόσταλὲν πληρόνεται τὴν συνδρομήν σας τοῦ 1904.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κέϊκ οἰκονομικό. — Πενήντα δράμια λάδι καλό, 300 δράμ. ἀλεύρι κοινό, 150 δράμ. ζάχαρι, 150 δράμ. ρούμι ἢ κονιάκ, 2 ποτήρια νερό, 2 φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ σταφίδα μαύρη καὶ 2 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ σόδα καὶ ἀρκετὴ κανέλα καὶ γαρύφαλα κοπανισμένα.

Καῖτε τὸ λάδι καὶ τὸ ρίχνετε μέσα στὸ ἀλεύρι ἔπειτα ἀνακατεύετε τὴν ζάχαριν τὴν ὁποίαν ἔχετε κοπανίσει, ρίχνετε τὸ ροῦμι ἔπειτα τὸ νερὸ τὴν σταφίδα τὴν κανέλλα καὶ τὰ γαρύφαλα καὶ τέλος τὴν σόδα λυσμένην μέσα εἰς λίγο χλιαρὸ νερό, τὰ κάμνετε ὅλα μιὰ ζύμη μέτρια, μᾶλλον ἀναλυτήν, ἀλοίφετε τὸ ταψί σας μὲ λίγο λαδι καὶ τὸ βάζετε μέσα, ἡ δόσις αὐτὴ εἶνε διὰ ἕνα μέτριο ταψί, καὶ τὸ στέλετε εἰς τὸν φοῦρνον, ἅμα ἔλθῃ ζεστὸ τοῦ ρίχνετε ἀπὸ πάνω λίγη ζάχαρι ψηλή, τὸ κόβετε εἰς κομμάτια καὶ τὸ σερβίρετε.

Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς. Ὑπὸ κ. Κ. Παρέν. *Ἡ χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα.* Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς γυναῖκας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὰς ἀνατρεφομένας μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ των ὡς ἀνθρωπίνων ὄντων ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)πόλεως, εἰς τὴν Μάγισσαν ἡ ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύω συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Καθὲν ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3 διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 27 καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.